Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MONICA RAMIREZ

# Viață dublă la Veneția

LIBREX
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

# Capitolul 1

Orașul o vrăjise din prima clipă, chiar dacă intuia un pericol nedefinit ce-o pândea din umbre după fiecare colț de stradă și că în aer se împleteau misterul și decandența. Sau poate tocmai de aceea. O vrăjise complet și iremediabil. Așezată la granița culturală a Imperiului Bizantin, Veneția părea un oraș al libertății și al fanteziei, dar și unul al bucuriei și al plăcerilor interzise. Gondolele alunecau pe apa ca o broderie lichidă, purtând ofranda armatelor de îndrăgostiți. Apa scânteia pe ici pe colo, lumina strecurându-se printre zidurile din cărămidă și marmură. Veneția, Orașul Măștilor, Mireasa Mării și Regina Adriaticii părea că plutește pe apă într-o nesfârșită paradă arhitecturală.

Un loc unde toate granițele dispăreau și tărâmul viselor se contopea cu realitatea, unde frumusețea devenea copleșitoare și suspectă în același timp. Negustori, tarabe cu măști de carnaval, cărți poștale și multe alte suveniruri care de care mai colorate, clădiri cotropite de igrasie ca de o boală incurabilă, aglomerație, rufe întinse la uscat pe frânghiile ce țeseau o pânză ciudată deasupra canalelor cu apă verde ca ceaiul, casele construite pe trunchiuri din lemn de tisa și stejar, cu ușile deschizându-se exact deasupra apei.

Libris.ro Respect


Orașul părea pe jumătate rupt din basme, o capcană turistică în care arta înflorise gradat și voluptos. Dar Kate Martin nu se afla aici pentru plăceri interzise, ci pentru afaceri. O pală de vânt rece o făcu să-și strângă jacheta la piept. Nori gri și amenințători acopereau cerul, adăugând cumva la atmosfera aceea ireală și misterioasă. Reclama luminoasă a unui anticariat îi făcu cu ochiul, ademenind-o să intre. Nu era unul dintre magazinele recomandate de către colegii ei de breaslă, dar nu putea rata o asemenea ocazie. Nu se știa niciodată ce comori ar putea descoperi. Deschise ușa și păși înăuntru. Vânzătoarea, o brunetă cu părul lung, drept și ochi de culoarea cerului senin, o privi mirată ca și cum nu se așteptase să-i calce nimeni pragul.

— *Ciao,* murmură cu un zâmbet ce părea ușor forțat. Pot să vă ajut să găsiți ceva anume?

Kate rămase cu ochii la ea, întrebându-se de ce avea sentimentul că o mai întâlnise undeva. Nu avea nicio logică, din moment ce nu mai vizitase niciodată acel oraș.

— Nu, mulțumesc, răspunse într-un final. Vreau doar să mă uit puțin prin jur.

Își mută privirea de la femeie, fără să mai aștepte vreun răspuns. Lângă vitrină erau expuse câteva piese de mobilier și alte obiecte decorative, toate imitații și nicidecum antichități veritabile. Se întoarse să plece.

— Bijuteriile vechi sunt specialitatea noastră, o opri vocea vânzătoarei. Îmi permiteți să vă arăt câte ceva?

Libris.ro Respect p

Kate o privi peste umăr. Bijuteriile vechi se vindeau foarte bine în magazinul ei. Poate reușea să găsească câteva piese interesante.

— Chiar vă rog.

Vânzătoarea o conduse la un dulap din lemn masiv și deschise ușile pentru a da la iveală o colecție impresionantă de bijuterii protejate de două vitrine imense.

Kate oftă, știind cu certitudine că-i va fi foarte greu să cumpere doar câteva piese din comoara aceea fantastică. Până la urmă, alese câteva brățări din argint și o pereche de cercei cu perle încrustate într-o constelație de diamante minuscule. Atenția îi fu atrasă de un colier ascuns pe jumătate într-un colț. Privi cu mai multă atenție, străbătută de un val de emoție. Medalionul era format dintr-un singur topaz încrustat într-o împletitură intricată de platină, pus parcă și mai mult în evidență de lănțișorul extrem de simplu și elegant. Colierul părea să emane o aură de lumină, evocându-i o intimitate aparte, ca și cum i-ar fi aparținut dintotdeauna. Rămase ca vrăjită, neputând să-și mai ia ochii de la el. Inspiră adânc. Aerul cu iz de stătut și vânzătoarea care-și drese vocea discret în spatele ei o readuseră la realitate.

— Colierul cu topaz este absolut încântător, spuse femeia. Pare făcut pentru dumneavoastră.

— Da, este foarte frumos, reuși Kate să se adune. Pot să-l văd?

Vânzătoarea ezită pentru un moment înainte de-a deschide vitrina pentru a scoate colierul. Probabil era foarte scump, dar Kate avea de gând să-l cumpere

Libris.ro

indiferent de preț. În momentul în care-l atinse, se simți transportată în Veneția perioadei renascentiste. Un caleidoscop de imagini îi defilară prin minte...

*O femeie îmbrăcată într-o rochie din dantelă fină se învârtea râzând prin ploaie cu brațețe desfăcute, de parcă și-ar fi dorit să îmbrățișeze tot universul... gondolele pluteau pe apa verzuie a canalelor, soarele oglindindu-se în lemnul bine lăcuit... silueta unui bărbat care dispăru rapid în aburi.*

Când imaginile se disipară, Kate își coborî privirea la colierul din mâna ei. Nu-i știa prețul, dar știa că avea să-i aparțină.

— Cât costă?

— Douăzeci și nouă de euro.

În gând, Kate făcu calculul în dolari. Mult prea ieftin pentru o piesă atât de frumoasă și veche. În mod sigur, vânzătoarea făcuse o greșeală.

— Sunteți sigură?

— Da, răspunse femeia cu o înclinare a capului. Sunt foarte sigură.

— Atunci o să iau și colierul împreună cu cerceii și brățările.

Kate se grăbi să părăsească magazinul înainte ca vânzătoarea să se răzgândească în privința colierului. Toată tranzacția păruse cumva bizară, dar nu-și putea da seama de ce. Prețul părea total incorect. De fapt, cam toată experiența în sine păruse oarecum bizară. Faptul că avusese impresia că o cunoaște pe vânzătoare, plus fascinația subită pentru colier. Ce naiba i se întâmplase în anticariatul acela? Râse nervos. Misterul venețian începuse să i se infiltreze prin vene? Aruncă o privire

Libris.ro

în interiorul pungii de hârtie pentru a se asigura că bijuteria era într-adevăr acolo. Ce prostie! Bineînțeles că era.

Ce ciudat că primise recomandări în legătură cu multe alte anticariate, dar nimeni nu-i pomenise nimic despre magazinul cu bijuterii. Ridică din umeri. Avea să desluşească misterul acela mai târziu. Deocamdată mai avea de vizitat multe alte anticariate şi trebuia să fie cu capul pe umeri dacă voia să cumpere lucruri la un preţ cât mai avantajos pentru propriul ei magazin. Era convinsă că aveau să se vândă foarte bine. Intenţiona să mai achiziţioneze câteva bijuterii vechi, poate o vază de Murano, dar şi câteva piese de mobilier. Ştia deja că nimeni şi nimic n-o putea convinge să vândă colierul. Până la urmă, topazul era piatra ei norocoasă. Abia aştepta să se mândrească cu el în faţa prietenilor. Şi la ce preţ!

Evita într-un mod cât se poate de conştient să se gândească la motivul real pentru care decisese să plece în acea călătorie. Visele misterioase şi viziunile cu iz renascentist îi tulburaseră liniştea până în punctul în care renunţase să li se mai opună. Cu cât încercase să le blocheze mai tare, cu atât şi le amintea mai clar oriunde s-ar fi aflat şi orice ar fi făcut, visând câteodată cu ochii deschişi chiar în mijlocul unei tranzacţii importante. Fir-ar să fie! Nu-şi dorea să se gândească la visele ei ciudate. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să-şi recunoască că acela era motivul pentru care se afla acum aici. Dar oricât se împotrivi, visele i se înfiripară în minte, copleşindu-i simţurile, făcând-o să se oprească chiar în mijlocul străzii.

Libris.ro

*Avea lucruri mult mai importante de făcut, ca spre exemplu voluntariatul la azilul de bătrâni. Acesta fusese motivul pentru care rupsese logodna Marco Bartelli. Nu era de acord cu activitățile ei. Viitoarea lui soție nu avea să-și murdărească mâinile delicate muncind pentru niște sărăntoci. Dar ea refuzase să renunțe. Oamenii aceia aveau nevoie de ea. Nu-i putea abandona ca pe niște cârpe murdare.*

Brusc, simți că se sufocă. Nu mai experimentase niciodată o viziune atât de clară. Palmele îi transpirară. Viziunea aceea o aruncase în brațele disperării, dar un sentiment de fericire o înghiți ca un val imens iscat din senin. Arcadele aurite și dantelăriile clădirilor din jur îi amplificau starea extatică fără sens. Mirosul stătut al canalelor și-al clădirilor vechi, vocile de la balcoanele cu decorațiuni intricate, sunetul prelung al clopotelor, toate i se păreau cunoscute. Fu copleșită de un puternic sentiment de déjà vu în momentul în care păși pe Podul Rialto. Părea că se ridică din străfundul apelor. Se opri chiar în mijloc, admirând priveliștea gondolelor pe Grand Canal și palatele somptuoase de pe ambele maluri, un amalgam de arhitecturi, de la cea bizantină la cea gotică și de la cea renascentistă la cea barocă. Zări bărcile ce aprovizionau cu fructe si legume proaspete cei câțiva vânzători ambulanți, o priveliște ciudată în orice alt colț al lumii, dar nu și la Veneția.

Dintr-o dată, o luă amețeala, oboseala lungii călătorii cu avionul, schimbarea fusului orar, precum și faptul că nu mâncase mai nimic spunându-și cuvântul. Vederea i se încețoșă...

Libris.ro Respect

*Privi în sus la fațada aurie a unui palazzo. Apele verzi ajungeau* până la d*oi metri de ferestrele arcuite. Întoarse capul și zări silueta unei femei, înghițită rapid de umbrele și aburul nopții.*

Genunchii îi cedară și se sprijini de balustrada din fața ei. Vocile trecătorilor se împletiră într-un amestec incoerent de italiană, franceză și alte limbi necunoscute, punctat pe ici pe colo de nelipsita engleză cu accent american.

— Te simți bine? întrebă o voce de bărbat din spatele ei.

O cuprinse o oboseală cumplită. În mod ciudat, însă, gândurile începură să i se limpezească. Se întoarse să-și privească salvatorul. Înalt, cu ochi de un albastru incredibil și păr de culoarea castanelor decolorate de lumina soarelui. Kate își mută privirea la apa verzuie a canalului. Oare și el făcea parte tot din viziunile ciudate?

— Da, acum mă simt ceva mai bine.

— Ești cam palidă, observă străinul, studiind-o cu atenție. Cred că ar fi mai bine să stai jos. N-aș vrea să fiu nevoit să sar după tine în apa mizerabilă a canalului.

Îl pironi cu o privire ofensată.

— Nici n-aveam de gând să sar.

Nu, în mod sigur nu era vorba despre o viziune. După atitudinea superioară, tipic masculină, tipul era cât se poate de real.

— Hei, ridică el mâinile, făcând un semn împăciuitor. Nici n-am sugerat că încercai să te sinucizi. Doar că păreai la un pas să leșini.

Libris.ro

Kate oftă resemnată.

— Probabil ar fi trebuit să aștept până mâine înainte să ies la plimbare. Sunt cam obosită după cele zece ore de zbor, plus că nu prea am mâncat nimic toată ziua.

— Știu un restaurant bun în apropiere unde putem remedia asta. Dă-mi voie să-ți ofer un prânz delicios.

Kate ezită. Nici măcar nu-l cunoștea. Dar chiar trebuia să mănânce ceva. Și nu-l percepea ca fiind periculos. Ba dimpotrivă, îl găsea chiar atrăgător. Părul castaniu îi scotea în evidență ochii de un albastru marin, aducându-i aminte de oceanul peste care zburase cu numai câteva ore mai devreme. Era înalt și suplu, dar bine făcut, fiecare mișcare evocând agilitatea unui atlet. În momentul acela o privea printre gene, parcă provocând-o să-i accepte invitația. Părea un tip destul de drăguț. Pe de altă parte, cam asta crezuse și despre fostul ei logodnic până în momentul în care o părăsise pentru altă femeie. Dar nu-și dorea să se gândească acum la trecut. Ce loc mai potrivit pentru a-și acorda o altă șansă decât în orașul îndrăgostiților?

— Bine, dar cu condiția să-mi plătesc consumația, acceptă în cele din urmă.

— De acord.

Kate îi întinse mâna.

— Kate Martin.

Bărbatul îi strânse mâna și zâmbi. Privirea lui Kate se fixă pe gropița ce apăru în obrazul lui drept.

— Patrick Stone.

*O căldură plăcută îi învălui inima la atingerea mâinii lui și toată reticența pe care o simțise la ideea*

Libris.ro

*de-a poza pentru un portret se topi ca prin farmec. Când îl privi în ochii de un albastru marin știu cu certitudine că avea să fie dificil, dacă nu chiar imposibil de-a nu ceda șarmului ce-i radia prin toți porii.*

Uimită de viziunea bruscă, Kate păși înapoi, smulgându-și mâna din cea a lui Patrick. Pe fața lui trecu o umbră ciudată, dar nu comentă incidentul.

Plimbarea și aerul rece o ajutară să-și revină, iar atitudinea relaxată a bărbatului care pășea alături de ea o făcu să se simtă mai în largul ei. Când ajunseră la restaurantul destul de aglomerat, o conduse înăuntru și alese o masă ceva mai retrasă.

— Turiștii au descoperit restaurantul ăsta acum doi ani și de atunci a devenit cam...

— Turistic? completă Kate pe un ton ironic în timp ce se așeza la masă.

Patrick zâmbi amuzat.

— Mda, bănuiesc că e un cuvânt destul de potrivit. Oricum, mâncarea e grozavă. Nu ratez niciodată o vizită aici ori de câte ori vin la Veneția.

Kate aruncă o privire la menu, observând că era în italiană. Probabil patronul încerca din răsputeri să păstreze cât de cât tradițiile locului.

— Habar n-am ce să comand. Tu ai mai fost pe aici, așa că trebuie să mă ghidezi. Care e cea mai bună alegere?

— Toate, răspunse Patrick cu un zâmbet contagios.

Kate izbucni în râs.

— Nu mă ajuți deloc!

— Te deranjează dacă comand eu?

— Deloc.